Dilluns 2 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Lc* 6,36-38): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós. I no jutgeu i no sereu jutjats; i no condemneu i no sereu condemnats. Perdoneu i sereu perdonats; doneu i us donaran, i us tiraran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada, sobreïxent, perquè amb la mesura amb què mesureu, sereu tornats a mesurar».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós»

Fr. Zacharias MATTAM SDB
(Bangalore, Índia)

Avui, ¿com ha d'actuar un cristià enfront dels seus germans i germanes? Doncs mostrant envers ells la mateixa misericòrdia i amabilitat que el Pare celestial: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36). Jesús digué «no he vingut a jutjar el món, sinó a salvar el món» (Jn 12,47). Jesucrist ni tan solament jutjà els seus propis botxins. Ben al contrari, Ell pensà bé d'ells tot excusant-los i pregant per ells: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34). Com a deixebles seus, som convidats a esdevenir com el Mestre.

Jesús diu a l'Evangeli de Mateu: «No jutgeu, perquè no sigueu jutjats. Per què, doncs, veus la brossa en l'ull del teu germà, i de la biga que tens en el teu ull no te n'adones?» (Mt 7,1.3). La biga és el "no-amor", "l'orgull" i el "ressentiment" al nostre cor. Aquests vicis són com una mena de biga que ens impedeix considerar la falta del nostre germà des de la seva pròpia perspectiva, la qual cosa és més seriosa que la mateixa falta (en definitiva, una brossa!), i, per tant, aquelles actituds són el que s'hauria de remoure en primer lloc. Només amb l'amor reeixim realment corregir l'altre, bo i tenint en compte que «l'amor tot ho excusa» (1Co 13,7).

Quan el Crist diu «no judiqueu» no està prohibint l'exercici de la nostra capacitat de discerniment, ni tampoc es diu que haguem d'aprovar tot allò que fa el nostre germà. El que Ell prohibeix és atribuir una mala intenció a la persona que actua d'aquesta manera. Solament Déu coneix què hi ha en el cor de la persona. «L'home mira les aparences però el Senyor mira el cor» (1Sam 16,7). Per tant, jutjar és una prerrogativa de Déu, prerrogativa que nosaltres li usurpem quan judiquem el nostre germà.

El més important en el Cristianisme és l'amor: «Estimeu els uns als altres; com jo us he estimat» (Jn 13,34). Aquest amor és vessat en els nostres cors a través de l'Esperit Sant (cf. Rm 5,5). A l'Eucaristia, el

Crist ens lliura el Seu Cor com un do i, així, nosaltres podem estimar cadascú amb el Seu Cor i esdevenir misericordiosos tal com el Pare del Cel es misericordiós.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El meu Déu m'ha donat la seva misericòrdia infinita, i a través d'ella contemplo i adoro les altres perfeccions divines. Llavors totes se'm presenten radiants d'amor; fins i tot la justícia (i potser aquesta més encara que totes les altres) em sembla revestida d'amor» (Santa Teresa de Lisieux)

- «Déu no pot simplement ignorar tota la desobediència dels homes, tot el mal de la història, no pot tractar-ho com una cosa irrellevant i insignificant. Aquesta mena de 'misericòrdia' i 'perdó incondicional' seria una 'gràcia a baix preu'. 'Si som infidels, Ell roman fidel, perquè no pot negar-se a si mateix'» (Benet XVI)

- «Ara bé, i això és temible, aquesta onada de misericòrdia no pot penetrar en el nostre cor mentre no hàgim perdonat aquells que ens han ofès. L'amor, com el Cos del Crist, és indivisible: no podem estimar el Déu que no veiem si no estimem el germà, la germana, que veiem. En la negativa a perdonar els nostres germans i germanes, el nostre cor es tanca, la seva duresa el fa impermeable a l'amor misericordiós del Pare; en la confessió del nostre pecat, el nostre cor s'obre a la seva gràcia» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.840)

Altres comentaris

«Doneu i Déu us donarà»

Mn. Antoni ORIOL i Tataret
(Vic, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli de Lluc ens proclama un missatge més dens que breu, i pla que n'és de breu! El podem reduir a dos punts: un emmarcament de misericòrdia i un contingut de justícia.

En primer lloc, un emmarcament de misericòrdia. En efecte, la consigna de Jesús hi cimeja com a norma i hi resplendeix com a ambient. Norma absoluta: si el nostre Pare del cel és misericordiós, nosaltres, com a fills seus, també ho hem de ser. I el Pare, ho és tant! El verset anterior afirma: «(...) I sereu fills de l'Altíssim, perquè ell és benigne amb els ingrats i dolents» (Lc 6,35).

En segon lloc, un contingut de justícia. En efecte, ens trobem davant d'una mena de "llei del talió" a les antípodes de (inversa a) la bandejada per Jesús («Ull per ull, dent per dent»). Aquí, en quatre moments successius, el diví Mestre ens alliçona, primer, amb dues negacions; després, amb dues afirmacions. Negacions: «No judiqueu, i Déu no us judicarà»; «No condemneu, i Déu no us condemnarà». Afirmacions:

«Absoleu, i Déu us absoldrà»; «Doneu, i Déu us donarà».

Apliquem-ho concisament a la nostra vida de cada dia, aturant-nos especialment en la quarta consigna, com fa Jesús. Fem un clar i valent examen de consciència: si en matèria familiar, cultural, econòmica i política el Senyor jutgés i condemnés el nostre món com el món jutja i condemna, qui s'aguantaria davant el seu tribunal? (En tornar a casa i llegir el diari o escoltar les notícies, pensem només en el món de la política). Si el Senyor ens perdonés com ho fem ordinàriament els homes, quantes persones i institucions assolirien la plena reconciliació?

La quarta consigna mereix, però, una reflexió particular, ja que, en ella, la bona llei del talió que estem considerant esdevé d'alguna manera superada. En efecte, si donem ens donaran en la mateixa proporció? No! Si donem, rebrem —notem-ho bé— una mesura «bona, atapeïda, sacsejada, sobreïxent» (Lc 6,38). I és a la claror d'aquesta desproporció beneïda que som exhortats a donar prèviament. Preguntem-nos: quan dono, dono bé, dono molt, dono triant el millor, dono amb plenitud?